

Paintballen tegen de wolf

Pieter Derks

De Hoge Veluwe krijgt er een fantastische attractie bij: paintballen tegen de wolf. En dan bedoel ik niet een vrijgezel in een wolvenpak, die door tien vrienden in een biggetjes-onesie wordt volgeknaald, ik bedoel geen kartonnen wolf, nee, er gaan jagers met een paintballgeweer schieten op een échte wolf, en het is niet eens voor de lol: het is natuurbeheer. Er schijnt op de Veluwe een wolf te lopen die niet bang is voor mensen. En het is nu eenmaal een beschermde diersoort, dus het was zoeken naar een geitenpaadje om hem toch een beetje angst aan te jagen, en dat is dus: schieten tot zijn reet neongeel ziet, en hopen dat hij daardoor mensen gaat mijden.

Het is een riskante methode, ik denk alleen al aan het Kröller-Müller Museum, midden op de Veluwe, waar kostbare schilderijen hangen, en daar wil je geen kwak rode verf op, tenzij je klimaatactivist bent natuurlijk. Maar laat ik niemand op ideeën brengen, want een paintballgeweer zou natuurlijk een ontzettend effectief protestmiddel zijn voor de klimaatbeweging, eigenlijk het tegenovergestelde van jezelf vastlijmen: voltuffen en wegwezen, hoofdkantoren, tankstations, veetransporten, vliegvelden, wat kun je er niet mee raken – goed, ik dwaal af. Je zou natuurlijk kunnen zeggen dat het probleem niet is dat die wolf niet bang genoeg is voor mensen, maar dat mensen niet bang genoeg zijn voor de wolf. Bezoekers van de Hoge Veluwe stonden de afgelopen tijd al regelmatig oog in oog met het beest, sommigen schijnen hem eten toe te werpen, anderen doen een uitgebreide fotoshoot, maar niemand rent nog gillend weg om een meute met hooivorken en fakkels te gaan halen. Maar dat lijkt me eerlijk gezegd alleen maar vooruitgang. De emancipatie van de wolf is, na

**Beesten doodmaken,
dat doen we liever zelf.**

eeuwenlange demonisering door achterhaalde stereotyperingen in sprookjes, eindelijk geslaagd... Hij eet geen meisjes die naar oma gaan, hij blaast geen houten huisjes om, hij eet geen lammetjes – nou ja, oké, dat moeten we toegeven, hij eet wel lammetjes. Dat is ook waarom veel mensen er tegen zijn dat de wolf hier rondloopt: het gebeurt regelmatig dat er schapen of zelfs kalveren worden doodgebeten. Tragisch natuurlijk, want beesten doodmaken, dat doen we liever zelf. We halen in Nederland een half miljoen lammetjes per jaar door de hakselaar, maar dat doen we discreet, in een betegelde ruimte, na transport in een goed afgesloten vrachtwagen, zodat niemand het hoeft te zien. Dat heet beschaving, iets dat de wolf nooit zal bereiken, want met dat primitieve doodbijten in een weiland haal je natuurlijk nooit de gigantische aantallen die wij dagelijks industrieel uitroeien.

Hoe dan ook: de mens banger maken voor de wolf lijkt me zonde van alle moeite die we de afgelopen tijd juist hebben gedaan om duidelijk te maken dat de wolf helemaal niet zo'n monster is.

We hebben op de Veluwe meer te vrezen van de teken dan van de wolf. In die zin snap ik dus de denkrichting van de provincie Gelderland: de wolf moet banger worden voor mensen. Dat zijn de monsters. Ik geef ze groot gelijk.

De enige vraag is dan nog of dit de goeie manier is. Verfballetjes. Misschien voelt hij het niet eens. Misschien vindt hij het stiekem wel lekker. Misschien gaan wolven onderling wel concurreren, wie de meeste kleurtjes op zijn vacht heeft staan, wordt het een statussymbool, krijgt de wolf die zich het vaakst laat beschieten de meeste nakomelingen, en moeten we als gevolg van natuurlijke selectie het park straks noodgedwongen omdopen tot paintballpark De Hoge Veluwe, waar de wolven gewillig klaar gaan staan om door lallende vriendengroepen vanaf een bierfiets te worden beschoten.

We zouden natuurlijk andere methoden kunnen overwegen. Misschien moeten we gewoon een paar chihuahua's loslaten in dat park, als waarschuwing: dit is wat er met je gebeurt als je je door mensen laat domesticeren. Binnen een

paar eeuwen lijkt je in de verste verte niet meer op de wolf die je ooit was, maar sta je bibberend in een door je baas gehaakt jasje om je brokjes te piepen. Kan me voorstellen dat de wolf daar behoorlijk van schrikt.

Maar misschien is de beste manier wel om de rollen een keer om te draaien: dat we hem een rondleiding geven door ónze habitat. Rondje over de Zuidas, om naar de geldwolven te kijken, rondje door Den Haag, om de valse streken te zien, even samen voor wat oorlogsbeelden naar het journaal kijken, dan misschien nog even een fotootje van een grijnzende Elon Musk erachteraan, en natuurlijk even langs de Jumbo voor een dikke oranje middelvinger naar alle arbeiders die zich voor een voetbaltoernooitje hebben doodgewerkt, en dan snapt hij hopelijk heel snel wat hij moet snappen: de mens is een soort waar je maar beter heel ver bij uit de buurt kan blijven.

Deze column werd op 22 november 2022 uitgesproken bij De Nieuws BV op Radio 1.